

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 6890 van 1 februari 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Marokkaanse nationaliteit, op 18 oktober 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 24 december 1999 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 19 december 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DEN VREKEN, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 27 juli 1999, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 24 december 1999 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd op 29 december 1999 ter kennis gebracht aan verzoeker.

De beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

“(…)

motivering in feite: uit een verslag van de politie van de gemeente Hamme blijkt dat er twijfels bestaan omtrent de oprechtheid van het huwelijk, dd. 30/11/1999.

Motivering in rechte: artikel 40 § 6 wet 15.12.1980

*artikel 61 K.B. 8.10.1981, gewijzigd door
K.B. 7.11.1988 en K.B. 12.6.1998.*

“(…)”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1.1. In een eerste onderdeel van een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker zich niet kan beroepen op een recht op gezinshereniging aangezien uit een politieverslag blijkt dat er twijfels bestaan omtrent de oprechtheid van het door verzoeker afgesloten huwelijk. In de bestreden beslissing wordt tevens verwezen naar de toepasselijke wetsbepalingen. Of de wetsbepalingen correct werden toegepast en of uit het politieverslag de juiste gevolgtrekking is gemaakt, is geen zaak van formele maar van materiële motivering (R.v.St., nr.169.299, 22 maart 2007). De formele motiveringsplicht heeft verder niet tot gevolg dat de motieven van de motieven dienen te worden vermeld (R.v.St., nr. 121.730, 16 juli 2003). De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.1.2. In een tweede onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 40, 42 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker betoogt dat een vreemdeling die zich met een Belgische vrouw vestigt of komt vestigen van rechtswege over een verblijfsrecht beschikt en

verduidelijkt dat de verplichting om zich met de Belgische partner te vestigen niet tot gevolg heeft dat de echtelieden dienen samen te wonen.

De Raad merkt op dat er, opdat zou kunnen gesproken worden van een gezamenlijke vestiging, een gezinscel of een levensgemeenschap dient te bestaan. De partners dienen bijgevolg niet permanent samen te wonen doch er dient wel een relatie te bestaan. Uit het verslag van de politie van Hamme van 30 november 1999 blijkt dat de echtgenote van verzoeker aangifte heeft gedaan van het feit dat verzoeker de echtelijke woonst verliet en dat de nieuwe verblijfplaats van verzoeker niet gekend was. Verzoeker kan niet in redelijkheid voorhouden dat, gelet op het feit dat hij minder dan vijf maanden nadat hij in het huwelijk getreden was de echtelijke woning verliet en zijn echtgenote niet scheen te weten waar hij verbleef, er sprake was van een levensgemeenschap en dus van een gezamenlijke vestiging. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij voldeed aan de door de wetgever in artikel 40, § 6, van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde. Verzoeker erkent daarentegen, in zijn verzoekschrift, dat hij door zijn schoonfamilie aan de deur werd gezet en dat zijn echtgenote zich hier allerminst tegen verzette.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij voldoet aan de voorwaarden om gelijkgesteld te worden met een EG-onderdaan, kan hij zich niet dienstig beroepen op de wetsbepalingen en de rechtspraak inzake EG-onderdanen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de verplichting om administratieve beslissingen met redenen te omkleden, kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

2.1.3. In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel van het eerste middel stelt verzoeker dat de artikelen 7 en 13 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) werden miskend.

Het artikel 3.1 van de richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Raad kan slechts vaststellen dat noch verzoeker, noch de persoon in functie van wie hij de vestigingsaanvraag indient, een burger van de Unie is die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit. Verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, verzocht immers om de vestiging, in België, in functie van een Belgisch onderdaan. Het grensoverschrijdend aspect dat door de richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu.

Aangezien verzoeker geen begunstigde is van de richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich, los van de vraag naar de directe werking van de richtlijn, niet dienstig beroepen op de bepalingen ervan.

2.1.4. Evenzeer in het eerste middel voert verzoeker nog aan dat een aantal beginselen van behoorlijk bestuur geschonden zijn. Verzoeker verwijst meer bepaald naar een schending van

de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel en benadrukt dat de beslissing disproportioneel is en het gevolg is van een manifeste appreciatiefout.

De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken heeft zich, bij het nemen van de bestreden beslissing, gesteund op een politieverlag. Zoals reeds gesteld, blijkt uit dit verslag dat verzoeker de echtelijke woning verliet en zijn echtgenote in het ongewisse liet over zijn verblijfplaats. Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat er echtelijke problemen waren en dat hij aan de deur werd gezet. Een schending van de aangevoerde beginselen wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Voor zover verzoeker in zijn tweede middel opnieuw de schending van de artikelen 40 en 42 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel. Waar verzoeker betoogt dat de artikelen 10 en 31 van de richtlijn 2004/38/EG geschonden zijn dient herhaald te worden dat verzoeker, daar hij niet aantoont een EG-vreemdeling of een gelijkgestelde te zijn, niet onder het toepassingsgebied van de richtlijn valt en de bepalingen van de richtlijn dus niet nuttig kan invoeren.

De stelling van verzoeker dat het bestuur niet binnen een redelijke termijn een beslissing nam terwijl zowel het gemeenschapsrecht als het nationaal recht bepalen dat wat betreft een vestigingsaanvraag een beslissing dient genomen te worden binnen de zes maanden, mist feitelijke grondslag. Uit het administratief dossier blijkt immers duidelijk dat verzoeker op 27 juli 1999 een vestigingsaanvraag indiende en dat het bestuur binnen een termijn van vijf maanden, namelijk op 24 december 1999, de vestigingsaanvraag afwees. Aangezien de beslissing werd genomen binnen de door de wetgever bepaalde termijn kan geen miskenning van de redelijke termijnvereiste worden weerhouden.

In de mate dat verzoeker, in het tweede middel, nog verwijst naar de duur van de door hem ingestelde beroepsprocedure, kan de Raad slechts opmerken dat het feit dat een door verzoeker ingestelde beroepsprocedure een aantal jaren in beslag neemt op zich niet kan leiden tot de vaststelling van de onwettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekers grief dat de duur van de beroepsprocedure leidt tot een schending van het evenredigheidsbeginsel en een inbreuk uitmaakt op zijn recht op een privé-leven, zoals vervat in artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, is niet dienstig. Niet de beroepsprocedure, doch wel de beslissing van 24 december 1999 maakt immers het voorwerp uit van de door de Raad door te voeren wettigheidstoetsing.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één februari tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. I. CORNELIS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.